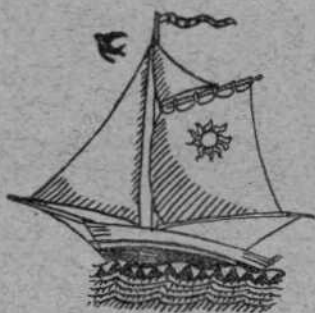

POBLE NOU

REVISTA

SUMARI

Fàbrica (Editorial). — Llum, Paisatges i Dones, per Domènec d'Eiximents. — Cançó de l'amor que passa, per Tomàs Garcès. — Angelus, per Lluís Jordà. — Oreneta, el teu volar..., per M. Maganya. — Instants: Elogi d'un plat frugal, per Xèspir. — Nadó (dibuix), per Maria Riera i Giralt. — Tribuna: Una Escola quasi ignorada; Vacances; Un boicot capilar. — Reportatges locals: Els banys de «Mar bella», per S. Roca R. — Tancament de curs d'unes Escoles, per Jordi Clarís. — De l'homenatge al Mtre. Sr. Arnau. — Carnet de Noves.

Xampany
LINCOLN

Caves a

Sant Sadurní de Noya

Telèfons 447 S. M. i 888 S. M.

P. Mora

Sastre

La Casa que ofereix les millors
qualitats als mínims preus

Passeig Triomf, 24

Poble Nou

Reservat per les pastilles

“Lesber”

Fàbrica d'Articles de Pell

Josep Salvadó

Petaques - Cinturons

Carteres - Moneders

Especialitat en els encàrrecs i reparacions

Passeig Triomf, 72

Poble Nou

Francisco Domini

Pere IV, 172 Telèfon S. M. 184 Barcelona

Tallers de Caldereria d'Aram i Ferro

Aparells i Tuberies - Auto-claves i serpentins - Destil·leries

Fill d'E. Bruguera

Carrer Riereta, 28

— Telèfon A 3772 —

Compressors d'Aire

BOMBES DE BUIT Sistema “Planche” patentat

Grans rendiments ■ ■ Grans pressions ■ ■ Preus interessants

POBLE NOU

REVISTA

Fàbrica

En mig d'un núvol de fumera, emergeix la Fàbrica com una enorme testa amb flonja cabellera d'atzabeja. Les amples naus, gonflades i fermes, són una còrpora de gegant formidable. Les pilastres s'alcen amb un conjunt de monstre de mil peus. Cada jàssera és un braç robust, cada xemeneia un dit qui punxa el cel.

Nombre de volants i d'engranatges, fan continuament, un acusat bruit intestinal. La força pulmonar dels motors és perenne. L'aplec de dinamos té un ritme de cor accelerat. Cada màquina és una víscera i cada obrer una cèl·lula.

La Fàbrica té l'aparença de divinitat i la forma de temple ensems. Les claraboies són ulls i finestrals alhora. Quan els obrers menen les màquines, hi ha en el seu gest un misticisme de sacerdot davant l'altar. Els forns encesos són llànties abrاندades. La remor persistent és una nota d'orgue ampla i elevada.

Dins la Fàbrica es mouen els obrers com un exèrcit victoriós. Les vàlvules de vapor tenen explosions d'obús. Els malls arrenquen vibracions bèl·liques. Les fornals llancen xispes i foguerades. Els martells neumàtics repiquen com timbals i metralladores. A les hores d'entrada, l'exèrcit avança impetuós tot prenent posicions; i a les hores de sortida, en cada rostre hi llueix el somriure de la conquesta.

Quan la Fàbrica és en ple moviment, té ressons de Judici Final. Com un carrussel de cer, i fantàstic, roden els volants vertiginosament i les transmissions diuen cants de progrés i són com versos de mètrica lliure construint estrofes de civilització. Obrers i màquines, com un cor immens, trenen la Cançó del Treball amb esclats de música wagneriana.

I quan la Fàbrica reposa, el seu silenci és una oració qui repeteix amb fervor: "El nostre pa de cada dia".

Llum, Paisatges i Dones

Un paisatge sense llum és un paisatge sense color. Un paisatge sense color és un no-res palpable, una vida qui, real tanmateix, no essent manifestada, és una vida sense vida, un cos sense forma. Un paisatge sense llum és, doncs, un paisatge que pel sol fet d'ésser-ne és amb vida pròpia però sense vida. Es aquesta raó prou poderosa perquè estimi un ample finestral com una font de vida.

Us haureu fixat sovint que una matèria varia, aparentment, tantes de vegades com és sotmesa a llums diferents. Passa igual al gènere humà: essent les persones iguals materialment,—igualtat trobada globalment, descartant bellesa i lletjors excessives i sense altre mitjà de presentació que llurs carns nues,—són diferents segons l'ànima—la llum—que els dona la llibertat de viure.

No totes, però, s'avenen sense protestar amb certs esperits de vida; no totes les matèries, també, són bones a certes llums.

La llum de l'astre diürn i la d'una bombeta elèctrica són dues llums diferents; dues vides en certa manera oposades qui tenen—i n'estan geloses—preferits volums on escampar els seus raigs.

Tan ridícula és la imatge—adhuc admetent el progrés material dels anys amb el seu ròssec moral, si no millor quan menys modificat, per ningú i per tots, de la societat esdevinguda esclava—d'en J. Pla escri-

vint a la llum de la lluna com la de l'higienista prenent banys de llum elèctrica.

Prova això que dic la constatació evident del nombre de donzelles—fresques i pansides—qui treuen el caparró al carrer quan la fosca ja ha apagat el sol i ha encès la lluna; quan els fanals de la Plaça de Catalunya irradien, generosos, vida per tots indrets. Com els cargols amb la humitat, les dones d'avui surten amb la llum artificial. Es la llum que més harmonitza amb l'artifici de llurs carns i fa brillar més les innombrables voltes de perles com llunes. Les galtes—de cera i porpra—i els colls—de vori—tenen, sota les llums, aquella vellutada finor mate de qualsevol de les Venus que, llegades, voleien fantasioses per la nostra imaginació.

El sol els descobreix la trampa i els fa llengotes. Per això surten de nit: no hi ha res pitjor que voler esbrinar els secrets de la "toilette" d'una dama.

Es la llei incommovible: un lloc per cada cosa i cada cosa al seu lloc.

Doneu-me, doncs, una cara bruna, de galtes fortes i sanes, trescant per l'era. I un raig de sol. I el meu pit s'eixamplará de vida—llum.

Doneu-me una testa discretament maquillada, agençada amb gràcia, il·luminada per la llum d'un aparador de dolços; i em quedaré dubtant, enlluernat potser, entre les dues llaminadures.

DOMÈNEC D'EIXIMENIS

Cançó de l'amor que passa

A l'ombra d'un taronger
tres minyonetes cantaven.

L'una té la trena d'or,
l'altra és bruna i soleiada,
la més xica du la llum
dels estels a la mirada.

Amor passava de llarg,
amor,
rialles i fressa d'ales.

La primavera ha arribat
i el cel és color de plata.
Els crits dels ocells són curts
i espessos com la pinassa.
La veu de les noies és
ondulant com una flama.

Amor passava de llarg,
amor,
rialles i fressa d'ales.

Si un sospir sembla l'oreig,
el cant fa remor d'onada
i l'aire és més fresc i fi
que l'arena de la platja.
Rera el taronger hi ha el mar
i el cant fa remor d'onada.

Amor passava de llarg,
amor,
rialles i fressa d'ales.

Les donzelles van cantant
amb una veu prima i clara.
La riera s'ha aturat
per escoltar la tonada.
Les noies criden l'amor
mentre la tarda s'escapa.

Amor passava de llarg,
amor,
rialles i fressa d'ales.

La trena, el llavi, l'esguard,
s'encenen sota les branques.
Primavera va dictant
la música i les paraules:
a l'ombra d'un taronger
tres minyonetes cantaven...

Amor, no passis de llarg,
amor,
posa un bes a cada gaita!

TOMÁS GARCÉS

Angelus

L'alè d'aquesta vesprada és sec, quiet, aspre.

Al voltant meu, camps tristos i obs-curs de cols i bròquils cremats per les gelades, abrigallats sota el pal·li de la nit qui apunta. Se sent—ben a prop—la música monocorde d'un reguerot qui es llança a una diminuta resclosa i el crit d'un home qui encoratja un cavall que, arrossegant la rella, poligrama la terra.

Enllà, les vinyes en pendent, van arraulint-se entorn d'una bassa—d'un verd escandalós (ara obscur)—de sulfats seca.

El cel va obrint els seus ulls tremoladissos.

Pausadament, acolorida d'una rojor delicada, la lluna surt i mon cor sent una esgarrifança, com si l'astre fos una mà de la posta qui s'escola que em fes adéu, com reptant-me pel meu temps malversat.

A l'altre costat, al peu d'una fumerola de muntanyes blavosa, hi ha el poblet, menut i senzill, que comença d'encendre les estrelles de les seves llars. I arreu hi ha una calma magna.

Camí avall—camí tantes voltes memorable—vaig pensant en la felicitat d'aquelles llars. Mon com sent gelosia dels fumerols que pugen fins el cel i m'apar que és encens que els cors dels homes—qui han pogut atebionar els seus ulls amb el foc beneït de la llar—trame-ten a Déu, en agraïment.

Camí avall—camí per tantes de coses inoblidable—vaig pensant que la terra bé és prou bona i bella; que el cel bé és prou meravellós; que totes les coses bé són prou amables, però que els cors dels homes són més bons, més meravellosos, més bells, més amables que res. Penso, també, en la sublimitat del cor de la dona qui fa possible la vida feliç, i, una volta més, amb llàgrimes del cor, ploro

damunt la recordança d'aquella puel·la tan prematurament arrabassada.

De les copes d'emocions de l'església—sobtadament—vessa l'Angelus. Mon ànima se sent trasbalsada i tots els pen-saments de suara roden per terra.

Prou són bells i bons els cors dels homes—penso—; bé són feliços els hu-mans, però sense aquella Verge-Mare, on seria la pau de l'esperit nostre?

...

Sento que per sobre la terra, per so-bre les mars, per damunt l'home i el cel, hi ha una ànima guiadora—ànima de Mare. ha d'ésser,—que diu als homes: —"Estimeu-vos".

Hi ha encara, en les meves orelles—penjat com una garlanda—el monorim de les campanes, i, sol en mig la solitud, sota el cel, que ara és ben a prop de la terra, espontàniament mos llavis—lliures de la fel de l'odi—es desclouen i pregun-ten: —Déu vos salve, Maria, plena sou de gràcia...

LLUÍS JORDÀ

Oreneta, el teu volar...

Oreneta joguina
que voleies ran de terra
xisclejant
i et persegueix la quimera
i la gràcia riallera
d'un infant.

Oreneta xiscladora
tu que et rebegegajosa
dins l'estany,
on el nenúfar s'acora
dintre l'aigua que t'anyora
tot un any.

Oreneta, el cor t'admira
i segueix amb la mirada
el teu volar,
dins l'estiu que ja sospira
per di amb quimèrica lira
el seu cantar.

M. MAGANYA

Elogi d'un plat frugal

Sembla que l'home no pugui passar-se d'ésser generós i entusiasta de tot el que li és amable. Així avui, davant d'una llesca de pa envernissada d'un vermell de rosella, no he pogut de menys de sentir-me posseït d'aquell desig de remerciament, de sanitat de cap a peus, per degustar aquesta menja, sense cap perill ni complicació estomacal que pogués privar la meua complerta fruïció.

Es cosa beneïda tot el que surt com si diguéssim de cara al cel. El pa, aquell "nostre pa de cada dia", és cosa imprescindible en tot avituallament. El tomàquet, ara que n'és el temps, és una cosa assequible sense haver de pecar de gormands ni llaminers. L'oli i la sal amb una despesa mínima, us exorna la vostra menja amb la satisfacció d'una obra complerta.

No cal dir que és un plat suculent. Tot és obra del cel. Ací no hi ha vehicle, ni directe ni indirecte; ací només hi ha un coixí de pa on reposa un tomàquet virolat de roja color que admiraran els ells i us darà gust a la boca.

No cal pas la recepta culinària que quasi sempre comença amb el sofregit. Aquesta menja, per la seva humilitat, per la seva senzillesa, per la seva honesta presentació i pel somriure que té a la cara, és sobrer que ens la facin entrar amb lletra morta. Hi ha molts gustos que se'ns obren sols i jo crec que el gust

del pa amb tomàquet és una cosa innata en el nostre poble, com ho és el beure a galet.

Quan dono les primeres queixalades no puc estar-me de fer les meves divagacions. Per mi mateix em dic: —Si tinguéssim un Rei d'aquests potentats anomenats vulgarment el Rei del Sucre, el Rei del safrà o del moniato i fos de la nostra gent, me'l imagino que després d'un banquet protocolari de moltes flors i de moltes salses, quan ja fos ben terminat, anés al rebost i ben arrezerat en un recó del palau degustés en plena sobirania una llesca de pa amb tomàquet.

Jo no estic assabentat dels mitjans alimenticis amb què compten els nostres excursionistes que fan "Camping", però em caldria creure que per quedar bé i fer una bona menja no els ha de mancar el pa amb tomàquet.

Vull dir també que és una menja frugal a tot ésser-ho. No empatxa, no cal fer foc, es pot fer sense cap estre especial, és d'una brevetat de preparació sorprenent i omple la nostra boca d'un pa amorosit que ens satisfà completament les exigències del nostre estómac.

Vull proclamar ben alt que si hi ha menges d'àngel, com mantega, crema i altres coses que es fonen a la boca, hi ha el menjar de Reis que és el pa amb tomàquet.

XESPIR

NADÓ, dibuix al carbó
per MARIA RIERA I GIRALT

T R I B U N A

Una Escola quasi ignorada.—Aquest dia va tenir lloc el tancament de curs d'una escola gratuïta instal·lada a la Cooperativa «La Flor de Maig».

Com que molts dels lectors desconeixen l'existència d'aquesta escola; és més, com que els poblenovins no s'han fixat gaire o quasi gens en la importància d'aquesta obra, bo serà que jo us en parli, encara que breument, rublert d'entusiasme.

Imagineu-vos uns quants homes que van creure de necessitat la creació d'una escola completament gratuïta, on l'analfabet hi pogués endevinar la llum de les coses i a l'ensens que la seva condició social permetés acollir-se entre els altres companys sense un bri de vergonya ni d'humiliació tan sols. I que l'estudiós, malgrat tenir ja coneixements més o menys remarcables, també hi pogués aprendre en aquesta Escola, sense haver de pensar amb el problema econòmic.

Bé, doncs. Aquesta idea tan humana, no va pas tenir l'acceptació de la majoria, ben al contrari. Calgué la lluita i el sacrifici; a la fi, però, la voluntat plena d'angúnies, triomfà.

Més de cent trenta deixebles han rebut l'eficàcia de l'ensenyament. Tres professors abnegats i dignes de tenir en compte, han estat tot un any cada nit sense mancar-ne una, com uns vers apòstols a l'liçonant intel·lectualment i moral, aquella munió d'obriers. Des de les beceroles fins a les equacions algebràiques, des de la rigidesa i el respecte escolar fins a les excursions de pler i d'estudi, els cent trenta deixebles i els tres professors han estat el manteniment espiritual d'aquesta Escola.

Tot plegat a nosaltres ens diu molt, molt, perquè és un fet palès que l'obrerisme a casa nostra té un redreçament notable. Ara ja no es podrà dir pas que els poblenovins ignoren que pel curs vinent hi ha unes Escoles gratuïtes a l'abast de tothom i que aquestes Escoles són creades pels propis obrers i no pas per mecenes d'aquells que donen de ço que tenen, l'u per deu mil.—J. B. C.

Vacances.—L'època calorosa ens duu les vacances, com un esplèndid present de la canícula. La gent s'espargeix per ci per lla, despullats de les preocupacions normals. Els carrils expel·leixen masses humanes de la ciutat, i les carreteres són plenes d'un formigueig automobilístic.

Les viles muntanyenques i costaneres prenen un to bigarrat dels vestits violats dels estiuejants. Les salzaredes i els pinars projecten una ombra colorida que és la complaença dels forasters. Les ones refresquen els cossos iodats pels raigs roents del sol. Als capvespres els nostres pobles serveixen una mobilitat sincrònica que a l'hivern no és possible imaginar.

Hi ha persones que troben insulsa la nostra terra per passar-hi les vacances i s'allunyen una mica més, que fa més que fi. Els sentireu cantar les excel·lències de la *Côte d'Azur*, i és que no coneixen les Balears, ni han vist mai l'espetec de colors i de llum de la Costa Brava. O bé els sentireu invocar les vacances a París o a Madrid, com exemple, i us descobriren el Louvre o l'Escorial, encara que no els hagi vagat d'anar als nostres museus i no conegnin Poblet més que de nom.

Els catalans—podem dir-ho ben alt—, no ens hem de moure de Catalunya per treure el màxim profit de les vacances. No ens hem de deixar enlluernar per noms

pomposos ni per propagandes d'exportació. La naturalesa ha estat prou pròdiga amb nosaltres perquè ens calgui anar a cercar a fora el que tenim a casa nostra, i que conservem encara en aquell estat semi-verge, que és la delícia dels esperits sensibles i que no trobaríem enlloc més del món. — P. M. P.

Un boicot capilar.—Sembla que tanmateix existeix un boicot contra del capell de palla. Si no els pocs que se'n veuen cobrint la testa dels pacífics ciutadans, ens n'hauria fet adonar la propaganda prolixa que els barretaires fan, per mitjà dels diaris, a favor d'aquesta tapadora capilar, rutilant i fràgil.

Nosaltres, particularment, encara desconèixeriem l'existència d'aquest boicot, si una conversa caçada involuntàriament al tramvia no ens n'hagués assabentat d'una guisa força ostensible. Eren tres joves que comentaven aquesta feta del boicot amb veu molt alta, així com si parlessin amb altaveu. Un deia: —Es un capell molt calorós i a més s'aferra als polsos amb força d'electroimant. Els capells són, naturalment, per al cap; i fixeuvos que la majoria sempre el porten a la mà i fins l'empren com a ventall. Jo, davant d'aquesta incomoditat i embaràs, prefereixo la testa al descobert.

Deia un altre:

—A mi no em plau la seva faicó. La trobo antiestètica, massa encarceradament geomètrica, la qual cosa m'apar que encomani al rostre una rigidesa de línies poc amables, d'angle recte i de quadro cubista. Per això no deixo mai el capell de feltre, dúctil i flexible, que al meu entendre amoroseix i fins es complementa amb els trets característics, físics i morals, de la persona.

Va comentar, el darrer jove:

—Cap de les vostres preocupacions no compten en mi. A mi tant em fa que sigui incòmode com gens estètic; jo sóc un esclau de la moda. Ara diuen que s'ha fet de moda el boicot al barret de palla... i jo no faig sinó seguir-la.

En baixar del tramvia, vaig escaure'm passar davant d'un barretaire. Vaig aturar-me a l'escaparata i vaig dir-li, mentalment, la meua:

—Aquí no existeix cap qüestió estètica, ni de comoditat, ni de moda. El dia que el capell de palla sigui d'econòmica adquisició, no caldrà més propaganda i el boicot morirà per ell mateix. El capell de palla és car, senzillament car. Val, proporcionalment, per la seva durada, quatre vegades més que el capell de feltre.

I vaig marxar carrer avall, content de trobar-me minuciosament documentat d'un fet que una hora abans n'ignorava fins i tot la seva existència.—S. R. i R. •

Els banys de «Mar Bella»

Si bé és veritat que els banys ja fa dies que han obert les portes, no deixa d'ésser veritat també que l'obertura «oficial» d'aquests establiments és per la diada de Sant Joan. Trobant-nos a tocar, doncs, d'aquest dia assenyalat, vam adreçar-nos als banys de «Mar Bella» amb el desig de parlar amb el seu propietari per tal que ens informés dels seus projectes.

El senyor Joan Serra i Sulé, fundador i propietari dels dits banys, ens rep molt amablement. Ens fa passar al seu «boureau» i nosaltres comencem les preguntes. Ell, a través de les ulleres fumades, ens esguarda amb ulls inquiets i amb to reposat va contestant-nos.

— Fa temps que s'inauguraren aquests banys? — diem per encetar l'entreviu.

— Fou a l'any 1912, — ens respon. — La inauguració fou una festa magnífica i va atreure molta gent. Vingueren diversos cors a cantar, hi hagué una banda de música i s'engegaren nombre de castells de focs. Es repartiren també nombroses almoines als pobres de la barriada. Allavors s'inaugurà així mateix un servei d'òmnibus de cavalls des del Clot fins ací, el qual encara subsisteix si bé ara el fan automòbils.

— Tenim entès que abans hi havia un esplèndid servei de restaurant en aquest banys, no és així?

— Sí, d'ençà de la inauguració. Per cert que, durant la guerra, com que eren força els alemanys que freqüentaven l'establiment, tot sovint s'hi celebraven opípars banquets festejant les victòries de les potències centrals.

— I quins motius n'aconsellaren la supressió? Fóra tan bonic i important que el Poble Nou comptés amb un establiment de banys ben muntat i complert!

— Certament, fóra molt bonic i parlaria molt a favor de la barriada. Però hi ha coses que sols se'n nota la necessitat quan no es tenen. En canvi, quan s'hi pot comptar ningú no en fa cas.

— Això mateix diu el meu amic qui té cura de l'administració de la revista POBLE NOU, — diem amb un greu somris.

— I en produir-se la puja de les subsisten-

cies, el restaurant en rebé els efectes. En aquell temps, també, cada diumenge a la tarda es donaven audicions de sardanes a la platja i a la nit sessions de cinema a l'aire lliure. També, tot sovint, es celebraven festes aquàtiques com regates i concursos de natació. Encara tinc guardades diferents medalles que no s'arribaren a atorgar. Mireu-les. —

De dins d'una capsa, el senyor Serra i Sulé treu diverses medalles de coure i de plata i ens les mostra. Ens en fa present d'una. A l'anvers, gravat al relleu, s'hi veu un patí i un iol menats per atlètics tripulants. Al revers, també gravades, llegim aquestes lletres: «Agrupació Nàutica (Regates) Mar Bella». Preguntem:

— Ah! Existia una Agrupació Nàutica?

— Sí, i de molta importància. Però ara un, ara l'altre, va extingir-se, finalment, del tot. I avui els joves no són tan emprenedors...

— I hi ve molt de públic a «Mar Bella»?

— Molt, molt. Sobretot les festes, els banys aquests que són els més grans de Barcelona, resulten insuficients. I encara en vindria força més si la línia de tramvies arribés fins al peu dels banys, com ja fa temps que així és aprovat. Amb tot, cada any es nota augment de públic barceloní. I us diré, encara que us sembli estrany, que aquests banys són més a prop de la ciutat que els de la Barceloneta.

— Voleu dir?

— Sí, força més a prop. I és fàcil de comprendre: la platja de Sant Martí o del Poble Nou entra més d'un quilòmetre endins de la ciutat que no pas la platja d'aquell populós barri.

— Comprès. I quins projectes teniu per realitzar?

— De projectes, com que sempre estic en contacte amb la realitat, se me'n ocorren molts. Els meus projectes, però, no poden realitzar-se sense el concurs decidit de molts factors. Fa temps que se'm va ocórrer una obra, més que important, titànica. Es tracta d'impedir que les aigües brutes penetrin dins el clos de la platja dels banys. Aquest projecte és perfectament realitzable i les obres costarien un milió i mig de pessetes.

— Caram! — fem nosaltres.

— Després també he pensat — continua — amb el projecte municipal de l'anomenat Passeig Marítim. Per la realització d'aquest Passeig hi ha innombrables obstacles a vèncer. En canvi, si bé fóra una obra grandiosa i gegantina, aquest Passeig podria molt ben fer-se dins la mar, i fins i tot podrien passar-hi trens i tramvies.

— Interessant de debò, i així fins es suprimien els fatídics passos a nivell. Bé, bé. I ara, senyor Serra, una última pregunta a l'ensem que serà un aclariment. Ja saben que la gent és molt facciosa i vós no deveu ignorar amb quin mig somriure es comenta allò dels vostres anuncis que diu: «La platja més neta de la zona marítima de Barcelona».

— Sí; no ignoro aquest mig somriure i encara recordo una caricatura que fa temps va publicar *La Veu de Sant Martí*. Però és que la gent moltes de vegades riu sense solta i parla sense volta. Jo em refero en el meu enunciat. El que passa, però, és que quan el vent és de

garbí, el corrent arrossega les aigües brutes menant-les cap aquesta banda, mentre que quan és de llevant les arrossega cap a la Barceloneta. Cal tenir a més en compte que totes les clavegueres d'aquell barri i la major part de les de Barcelona, desembiquen en aquella banda de mar. L'aigua és bruta en una banda o altra, segons bufi el vent de llevant o de garbí. Generalment, però, acostuma ésser més tèrbola l'aigua del Somorrostro enllà que no vers ací. Solament es salva un xic d'aquest inconvenient la platja de Sant Sebastià, per la raó de trobar-se en un indret que forma un petit golf.

— Voleu dir que tant n'hi ha pels uns com pels altres.

— Això mateix, però amb més d'avantatge per nosaltres. De totes maneres, si jo tingués prou poder, prohibiria totalment de banyar-se en el tros de platja comprès dins tota la ciutat de Barcelona, car les aigües sempre hi seran brutes a causa de desembocar-hi totes les clavegueres d'aquesta gran ciutat.

S. ROCA R.

Tancament de curs d'unes Escoles

El dijous dia 31 del mes passat, va tenir lloc a la Cooperativa "La Flor de Maig" el tancament de curs de les Escoles Gratuïtes instituïdes en aquesta Entitat.

Com tothom sap, aquestes escoles foren creades fa prop d'un any amb la lloable intenció de què fossin de caràcter gratuït per al públic.

Els alumnes que han rebut instrucció passen d'un nombre de 130, els quals des de l'analfabet al qual se li ha donat la llum necessària per borrar-li aquest senyal, com els altres de més o menys categoria intel·lectual, han sabut confirmar la bondat d'aquesta Institució.

Nosaltres hem tingut l'ocasió de

veure-hi l'humanisme social desenrotllat en aquesta escola; nosaltres hem pogut veure asseguts a les taules i amb els ulls fixos en el treball quotidià, un al costat de l'altre, un jove de quinze anys i un home de quaranta. I els hem vistos afanyosos d'excel·lir-se, disciplinats i sense anys al damunt, amb avidesa de copsar les paraules del professor.

Això diu molt a favor d'aquest moviment ascendent que s'observa iniciat en els rengles obrers. I honora encara més l'actitud de la Cooperativa "La Flor de Maig" que ha sabut fer esclatar d'entre tants de materialismes inútils que encara subsisteixen en les Cooperatives, una obra positiva i benefactora no pas tan

sols pels associats, car en l'esmentada Escola s'hi han acollit democràticament nois i homes, sense preguntar-los-hi d'on era la seva procedència.

Sabem de cert que totes les Entitats Cooperatives del suburbi intenten de crear una Escola Cooperativa i no cal dir que es fan tots els esforços per a poder assolir tan bella idea.

Nosaltres, per la nostra part, no escatimarem pas el nostre ajut per aquesta obra de tanta transcendència.

L'acte de tancament de curs de la sosdita Escola, consistí en uns parla-

ments del professor Francesc Campos, el publicista Amador Revilla, els membres de l'Entitat Evarist Salat, Joan Quilis, Angel Cases i del president En Joan Capdevila.

També hi parlà el nostre amic i redactor Joan B. Casajoana, en nom de la Comissió de Cultura de l'Entitat, i a més a més en representació del nostre periòdic. No cal dir que ens hem adherit de tot cor a l'obra profitosa i social que s'ha emprès la Cooperativa "La Flor de Maig" i que només ens cal que felicitar-la amb tota la nostra ànima.

JORDI CLARÍS

De l'homenatge al Mtre. Sr. Arnau

Es troben ja molt avançats els treballs d'organització d'aquest homenatge al conegut pedagog martinenc senyor Eduard Arnau, éssent en gran nombre els alumnes i ex-alumnes qui es presenten a signar a les fulles de l'àlbum que serà lliurat al citat mestre el dia proper del seu homenatge.

La Comissió Organitzadora celebrarà el pròxim dilluns dia 18 d'aquest mes, una important reunió per tal de tractar de diferents qüestions relacionades amb el projectat homenatge, entre elles especialment la d'impulsar tot el possible la tasca del recull de les signatures de tots els adherits a la idea d'aquest acte de tribut d'admiració a l'home abnegat qui ha esmerçat la seva vida a l'ensenyament d'una gran part del poble de Sant Martí.

Recordem que per a procedir a l'estampament de la signatura, cal adreçar-se a l'estatge social de l'Agrupació Excursionista Júpiter (Passeig del Triomf, 50, baixos), els dilluns de 9 a 10 de la vetlla.

Complint el que la Comissió Organitzadora deia en la circular adreçada temps enrera a tots els deixebles adherits, comencem avui a publicar els noms i les quantitats rebudes dels alum-

nes i ex-alumnes qui ja han passat a signar a l'àlbum esmentat:

Joan Sala	5 Ptes.
Jaume Ferrer	5 »
Antoni Fàbregas	8 »
Eduard Alà	10 »
Josep Gimeno	5 »
Josep Tomàs	5 »
Benet Gironès	5 »
Jaume Diví	25 »
Josep M. Candeló	5 »
Joan Morros	10 »
Josep Maixencs	10 »
Eduard Sanxo	5 »
Jaume Calsina	3 »
Amand Lladó	10 »
Torquat Autet	5 »
TOTAL	116 Ptes.

La manca d'espai ens impossibilita de donar altres noms amb tot i que són molts els qui ja han passat a signar a l'àlbum i a lliurar el donatiu per a subvenir les despeses de l'homenatge projectat, la qual cosa farem en nombres successius.

CARNET DE NOVES

POBLE NOU REVISTA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ

CARRER LOPE DE VEGA, 7.-BARCELONA-P.N.

Subscripció: 1'50 pessetes trimestre

Número solt: 30 cèntims

Surt els diumenges primer i tercer de
cada mes

PINTRUA A L'OLI.—Ens assabentem que «uns amics de la Biblioteca» han adquirit i fet present a la Biblioteca Popular Catalana del Poble Nou, per tal d'embellir les parets d'aquest recer de lectura, del quadre a l'oli «Cap de noi» que figurava en l'Exposició d'Art organitzada a l'Agrupació Excursionista Júpiter el mes d'Abril propassat.

Aquesta pintura és deguda a la jove artista poblenovina i distingida col·laboradora nostra, senyoreta Maria Riera i Giralt.

NOU LOCAL.—Aquest matí s'ha inaugurat el nou estatge de la sucursal número 5 de la Cooperativa «La Flor de Maig», el local de la qual, situat en el carrer de Pere IV, és un dels millors que s'han edificat a la nostra barriada.

Felicitem coralment a l'esmentada Cooperativa per l'esforç dut a terme de proveir el nostre suburbi d'un altre focus rublert de vida.

PROCESSÓ.—Avui, diumenge, serà celebrada a la nostra barriada la processó del Corpus, la qual sortirà de la nostra Església Parroquial a dos quarts de cinc de la tarda.

LECTURA DE POEMES.—El nostre amic redactor, el poeta poblenoví Joan B. Casa-

joana, donarà molt haviat una lectura pública del seu llibre de poemes d'imminent publicació «Rosa o la llum».

Oportunament ja anunciarem el dia i el lloc on serà donada aquesta lectura de poesies.

RECOMANACIÓ.—Recomanem als nostres lectors que tinguin present les cases que anuncien en aquesta Revista, on es veuran insuperablement atesos.

RECITALS DE CANT.—Ahir, dissabte, a la vetlla, la notable cantatriu poblenovina Francesca Gisbert, acompanyada al piano per la professora Josepa Tomàs, va donar un interessant recital de cançons a la «Sala Mozart», interpretant diverses composicions de Bach, Mozart, Beethoven, Schubert, Schumann, Brahms, Wolf, Strawinsky, Gretschaninow, Debussy, Elgar, Respighi, Strauss, Lamote, Vives, Pujol, Pahissa, Toldrà, Morera i Zamacois.

També dies passats donà altres dos recitals a l'«Ateneu Barcelonès» i a l'«Escola Baixeres», interpretant així mateix música nacional i estrangera.

CONFERENCIA.—De retorn del seu viatge de nocces per terres nòrdiques, el doctor Josep Gabarró donarà pròximament a l'A. E. Júpiter una conferència sobre els «fiords», la qual serà il·lustrada amb nombrosos diapositius.

NEIXEMENTS.—La llar del nostre benivolgut amic senyor Agustí Mateu, s'ha vist augmentada amb l'adveniment del segon fill, una xamosa nena batejada amb el nom d'Anna.

Felicitats.

VISAT PER LA CENSURA

Imp. "Osona" - Anple, 21, Barcelona

J. M. Campdesunyer

Sastre

Wad-Ras, 232, baixos
davant Cafè Aliança

Poble Nou

Camisets

Boqueria, 36 i 38
Ronda Sant Pere, 16 - Barcelona

Fill de Torquat Canyissà

Passeig Triomf, 88 al 92 - Telèfon S. M. 26 - BARCELONA - P. N.

Taller de Caldereria d'Aram i Ferro

**Aparells destil·lators de tots els sistemes = Auto-claves
patentats per a blanqueig i altres indústries**

Ganivets, navalles, tisores i tota mena d'articles de tocador

Taller d'esmolar navalles

i altres eines de tall

PLAÇA DEL PI, 3 - BARCELONA
DAVANT L'ESGLÉSIA

Josep Ventosa i Roig

Vermut "Aquila Rosa"

Vins a l'engròs

Avinguda d'Icària, 84 - Barcelona

R 1924 42